រឿងចាស់ នៅផ្ទះអនាគត

វាជាសាលារៀនប្រក់ស្បូវមួយខ្នង នៅអែបប្របជើងភ្នំ ក៏ជាទីដែលមនុស្សប្រុសដ៏ស្អុកស្អម្កល្បីល្បាញនាមតារាសប្បុរស នៅភ្នំពេញបានស្នាក់សំចតក្រោយរងរបួសធ្ងន់ដោយពួកមនុស្សទុច្ចរិតយាយី។

ស្រីតូចម្ចាស់សាលា មិនដឹងសមាសភាពគេទេ។

នាងជាអ្នកសង្គ្រោះដែលមានបេះដូងស្មោះត្រកាលត្រកុំនិងមិនខ្វល់ពីអ្វីទាំងអស់។

រាត្រីពេញវង់នាពេលប្រាំឆ្នាំមុន...ជាពេលដែលនៅក្នុងសាលាគ្មានអ្នកណានៅ។

ក្មេងៗ បែកក្រុមវិលទៅរកផ្ទះរៀងខ្លួននៅបន្សល់តែក្តារខៀនធំដែលក្រវេមក្រវាមទៅដោយភាសាអង់គ្លេសថ្នាក់មត្តេយ្យ។

មាន់រងាវធ្វើឱ្យអាណិកជនស្វាងចេញពីដំណេកដែលពេញទៅដោយក្តីស្រមៃរវើរវាយ។ គេខំប្រឹងផ្ទង់សម្លឹងជុំវិញខ្លួន ហើយឈឺក្បាលខ្មោកៗ ពេលខំប្រឹងរកនឹកឡើងមកវិញបណ្តារឿងរ៉ាវអកុសលដែលបានកើតឡើងចំពោះជីវិតខ្លួនកាលពីម្សិល។

ការចងចាំបញ្ចប់បាត់ត្រឹមឡើងជិះម៉ូតូមកជាមួយនាងតូចម្នាក់ដែលគេក៏មិនច្បាស់ថាចំណាំមុខនាង។ នាយធ្មេចភ្នែកសម្រន់អាការៈឈឺក្បាលសន្ធប់។ ទទួលអារម្មណ៍ថាលើថ្ងាសខ្លួននៅមានបិទក្រដាសស្រូបកម្តៅបញ្ជាក់ថា ខ្លួនបានឡើងកម្តៅខ្លាំង ព្រោះតែស្នាមដាច់រលាត់កាលពីល្ងាច។

«ស្រីតូចនោះមែនទេនាំយើងមកកន្លែងនេះ! អ្នកណាបានឃើញយើងខ្លះហើយ?»

ទ្វារឈើចោលសំឡេងង៉ឺត។

គេបើកភ្នែកមកវិញមួយរំពេច ក៏ឃើញនារីមាឌល្អិតម្នាក់ដើរចូលមកបាំងនឹងពន្លឺព្រះអាទិត្យ។

ដៃនាងម្ខាងកាន់ចានមួយមានស្លាបព្រាក្នុងនោះផង។

«ខ្ញុំមិនហូបអាហារនៅទីនេះដាច់ខាត!»

គេគិតម្នាក់ឯង ប៉ុន្តែក្រពះទាមទារបន្លឺជាសំឡេងលាយការឈឺចាប់។ នាងតូចញញឹមហើយទាញកៅអីឈើមកអង្គុយជិតនាយ។ គេក៏សម្លឹងមកនាងថ្មៗ គេមានកែវភ្នែកមុត ជាបុរសប្រកបដោយភាពនឹងនស្រស់សង្ហា។

ភាពជាបុរសរបស់នាយ ធ្វើឱ្យសន្យាក្រហមមុខអៀនដោយមិនធ្លាប់មានប្រតិកម្មបែបនេះពីមុនមកឡើយ។ បេះដូងនាងហាក់ញាប់ញ័រ បណ្តាលឱ្យរកនិយាយអ្វីក៏មិនត្រូវ។ ចំណែកភ្នែកគេនៅតែសម្លឹងមកនាងថ្មៗ នាងមិនដឹងទេថាព្រោះហេតុអ្វី?

«កុំមើលខ្ញុំពេកមើល៍!»

Lorenzoដឹងថានាងកំពុងច្រឡំដែលគេមើលនាងព្រោះក្តីកង្វល់ស្មានថា គេមើលនាងជារបៀបព្រាននារី បុរសក៏ងាកមកវិញយ៉ាងរហ័ស ស្រាប់តែលាន់មាត់អួយដោយ ការឈឺចាប់ ព្រោះគល់កនៅមិនទាន់ជា វាទំនងជារបួសផងគ្រេចសរសៃយ៉ាងដំណំផង។

«ឱ្យតែយ៉ាងនេះ ម៉េចនឹងសង្ឃឹមចាកចេញបាន?»

គេគិតទាំងសៅហ្មង។ ភ្លាមនោះនាងដាក់ចានចុះ ហើយឱនមកពិនិត្យនាយជិតសែនជិត ធ្វើឱ្យវង់ភក្រ្តសខ្ចីនៃនារីដែលរស់នៅតែជាមួយធម្មជាតិបង្ហាញសម្ផស្សដ៏ត្រកាលក្រោមពន្លឺភ្នែកមេត្តាធម៌របស់នាង៖

«ឈឺខ្លាំងអត់?»

គេហាក់ឆ្ងល់នឹងអាការៈយកចិត្តទុកដាក់នេះ។

នាងយកដៃស្ទាបកគេត្រង់កន្លែងគ្រេច ហើយដៃម្ខាងទៀតត្រកងក្បាលគេបណ្តោយឱ្យទ្រូងនាងបញ្ចេញសម្រស់ពីមុខនាយអាណិកជនច្បាស់ចៃសគ្មានលាក់លៀម។

ក្មេងស្រីនេះពេញក្រមុំស្តួកហើយតែនៅដៃដល់ជាមួយមនុស្សប្រុសស្និទ្ធស្នាលហាក់មិនដឹងទេថា គេកំពុងចង់គេច តែប៉ះជាមួយភ្នែកនាង នរៈចេះតែទទួលអារម្មណ៍ថា ដូចជាមនុស្សគ្មានចេតនាអាក្រក់ជាមនុស្សអាចទុកចិត្តបាន១០០ភាគរយ។

«មានប្រាប់អ្នកណាដែរអត់?»

គេសួរខ្សឹបៗឱ្យនាងដកថយមកវិញឈប់សម្លឹងកនាយបែរជាសម្លឹងមុខជំនួស។ គេធ្វើភ្នែកស្រទន់ពេលសួរនាងខ្លី ទាំងមិនដឹងទេថាសំឡេងបែបនេះ ខ្សែភ្នែកបែបនេះ វាហាក់បីដូចជាឥទ្ធិពល ដ៏អាចកំបាំងរវាងភេទផ្ទុយ ដែលធ្វើឱ្យបេះដូងស្រីក្រមុំចេះលោតរន្ធត់។

នាងអៀននឹងសម្រស់ដ៏ទាក់ទាញនៃបុរសនេះ ដូច្នេះក៏បន្លប់ខ្លួនឯងជាមួយពាក្យព្ទៗ៖

«កុំតែបងឯងហាម ក៏មិនបាច់ឈើយ៉ាងហ្នឹងដែរ គេដឹកបងឯងទៅពេទ្យបាត់ហើយ! កុំអីចាក់ថ្នាំ ព្យួរសេរ៉ូមជាបាត់ហើយ»

នរៈដឹងថា នាងរក្សាសម្ដីមិនប្រាប់រឿងនាយឱ្យទៅអ្នកណាទាំងអស់ នារីនេះរស់នៅទីដាច់ស្រយាល តែមានសមានចិត្តគ្រាន់ជាងពួកអ្នកឆើតឆាយនៅទីក្រុងខ្លះដែលខ្លួនធ្លាប់បានស្គាល់។ គ្មានអ្នកណាគួរឱ្យទុកចិត្តបានម្នាក់សោះ។

គេគិតម្នាក់ឯងហើយមាត់ហាបន្ទោសតិចៗ៖

«និយាយព្ទអ៊ីចឹង អ្នកណាក៏គេដឹងដែរ!»

នារីតូចថយមកកាន់ចានបបរសាជាថ្មីហើយអង្គុយចុះក្បែរប្រាណនាយ។

«ជុំវិញនេះគ្មានមនុស្សទេ! ពួកក្មេងៗមិនមករៀនទេ ព្រោះថ្ងៃអាទិត្យ! »

គេធ្មេចភ្នែកធូរចិត្តបន្តិច។ ក្លិនចម្លែកៗធ្វើឱ្យច្រមុះគេមិនសុំា។ វាមិនមែនក្លិនអាក្រក់តែគេនៅមិនសុខ។ អាណិកជនធ្លាក់ខ្លួនពោលសួរតិចៗ៖

«ខ្លួនឯងលាបអីគេលើរបួសខ្ញុំ?»

«ថ្នាំលាបរបួសសត្វសក្តិសិទ្ធិណាស់!»

គេធ្មេចភ្នែកវិញសឹងស្រែកទ្រហោយំ។

«ឱលោកម្ចាស់អើយ! ថ្ងៃអីរបស់ខ្ញុំ?»

បុរសនេះ ត្អូញផងរមួលខ្លួនតិចៗផង។

យល់ចិត្តគេនាងប្រញាប់កែពាក្យ៖

«ចង់ប្រាប់ថា វាមិនមែនជាថ្នាំសម្រាប់សត្វទេ អ្នកភូមិនេះគេប្រើសក្តិសិទ្ធិណាស់ តែខ្ញុំបុកវាទុកមកសម្រាប់ទុកបង្ការពេលសត្វមានរបួស!»

នាងថាផងពន្យល់គេផង ដៃកាន់ចាននោះស្ទើរតែមិនជាប់រកកលនឹងកំពប់។ បុរសនិយាយបន្ថែមទាំងហួសចិត្ត៖

«ហើយបបរនោះសម្រាប់សត្វដែរអត់?»

ហើយដួសបញ្ចុកម្តងនាងសម្លក់នាយដែលធ្វើមុខហាក់ខ្ពើមអាហារនាងខំចម្អិនមកដោយសុទ្ធចិត្ត។

«បងឯងមិនញុំាមានតែដាច់ពោះស្លាប់! »

បុរសតបតវិញទាំងមុខជូរ៖

«មុនក្រោយគង់ស្លាប់! នាងយកថ្នាំសត្វមកបិទរបួសខ្ញុំ អ៊ីចឹងបានពេលនេះក្រោកមិនរួច! »

ស្រីស្អាតក្តាប់មាត់និយាយតវ៉ា៖

«បងឯងមិនត្រឹមលាបទេ យប់មិញលេបទៀត! មិនអ៊ីចឹងបងឯងពេលនេះក្តៅខ្លួនសន្លប់ លែងដឹងទិសតំបន់ហើយ! ឱ្យចេះដឹងគុណអ្នកស្រុកផង!»

អាណិកជនដ៏តម្កើងឫក មកធ្លាក់ខ្លួនព្យាបាលនៅជាយព្រៃ ពេលនេះទើបនឹងស្តាប់យល់ថាដោយសារថ្នាំបុរាណក្លិនចម្លែកអស់ទាំងនេះ បានជាខ្លួនអាចរួចជីវិតពីការក្តៅសន្ធំសន្លប់ឈឹងកាលពីយប់បាន។ ឃើញថាឱសថបុរាណខ្មែរពិតជាមានប្រសិទ្ធិភាពដូចដែលអ្នកស្រុកធ្លាប់ជឿមែន។ គេបន្ថយចិត្តច្រាស់ច្រាល់វិញបានមួយកម្រិតហើយនិយាយស្រួលបួលជាងមុនមកកាន់អ្នកមានគុណតូចច្រមក់៖

«ចុះម៉េចស្មាបងហើយនឹងកបងនៅឈឺម៉េះ?»

«បងឯងគ្រេចសរសៃ ត្រូវការស្អំ! យប់មិញខ្ញុំមានតែថ្នាំក្តៅ ឥឡូវនេះញុំាបបរឱ្យហើយខ្ញុំចេញទៅរកថ្នាំស្អំ! »

គេសម្លឹងចានបបរ។ មើលទៅគ្មានអ្វីក្រៅពីអំបិលឡើយ។

ជីវិតអស្ចារ្យយ៉ាងណាហើយពេលនេះ។

«អត់ញុំាបានអត់?»

នាយសួរតម្អូញ ទាំងពោះស្រេកឃ្លានតែភ្នែកមិនព្រមចង់ទទួលយកអាហារអស់នេះ ធ្វើឱ្យស្រីតូចហួសចិត្តនិយាយតបវិញចច្រែត៖

«បងឯងមិនហូបម៉េចមានកម្លាំងចេញទៅរកថ្នាំជាមួយខ្ញុំ?»

«អ្ហាក? ឱ្យបងទៅរកថ្នាំជាមួយខ្លួនឯង?»

ស្រីតូចងក់ក្បាលៗទាំងមុខស្មើហាក់បញ្ជាថា គេនេះមិនអាចរកលេសកម្ទិលនៅនឹងមុខនាងបានទៀតនោះទេ។

Lorenzoឆ្លើយតបទាំងហួសចិត្តៈ

«មើលចុះ! គ្រុចកងាកមិនទាំងកើតផង គេបង្ខំឱ្យទៅរកថ្នាំជាមួយទៀតនៀក? សម្លាប់ឯងទាំងរស់ហ្មងហើយ!»

នាងលែងមាត់ហើយដាក់ចានចុះពីដៃទើបអោនមករកលើកគ្រាហ៍គេឡើង។

«ធ្វើអីហ្នឹង?»

បុរសភ្លាត់មាត់សួរ នាងឆ្លើយតបវិញភ្លែតៈ

«បងឯងឈឺក មែនឈឺជើងទេ! មិនឱ្យទម្រន់!»

នាងគ្រាហ៍គេឱ្យក្រោក បុរសប្រឹងក្រោកតាម តែកម្លាំងនាងមិនដល់ហើយរាងកាយនាងខ្សោយជាងមាឌនាយឆ្ងាយពេក បានពាក់កណ្ដាលផ្លូវត្រូវរបូតជំហរ ដួលផ្ងារទៅវិញ ឱបដោយទាំងតរុណីបុប្ផាជាយព្រៃទៅជាមួយក្នុងប្រអប់ទ្រូង។

នាងស្លុតស្មារតីពេលក្រោកមកវិញមិនរួច ព្រោះនាយច្បាមនាងតឹង។

សូរបេះដូងលោតកញ្ជ្រោលរបស់ស្រីក្រមុំតូចលាន់សស្រឹបក្នុងរង្វង់ដៃឥតព្រាងទុក រួមជាមួយចំហាយក្ដៅៗរត់រសឹបពេញដងខ្លួននាងដែលកំពុងប៉ះពាល់ផ្ទាល់ជាមួយរាងកាយនាយ ធ្វើឱ្យអាណិកជនសង្ហាភ្ញាក់ខ្លួនមកវិញហើយប្រញាប់លែងដៃ។

សន្យាងើបមុខមកវិញជាមួយថ្ពាល់ទាំងសងក្រហមព្រឿងៗ ព្រោះសេចក្ដីអៀនខ្មាស ចំណែកអ្នកខាងណោះក៏នឹកមានអារម្មណ៍ទើសទាល់ជាពន្លឹកដូចគ្នា គ្រាន់តែគេមានបទពិសោធន៍ជាង

ក្នុងការពោលបន្លប់ៈ

«ធំហើយនៅអៀនទៀត?»

នាងខំយកដៃគ្រវាសមុខខ្លួនឯង បន្លប់ដង្ហើមក្តៅអ៊ុនៗ នោះចេញ ហើយនិយាយធ្វើខែងរ៉ែង៖

«ពីណាអៀន?»

នាងអោនមកត្រកងគ្រាហ៍នាយសាជាថ្មី ធ្វើឱ្យបុរសកាន់តែក្រហមមុខឡើងពោលរង្វើវដាក់ត្រចៀកនាង៖

«បន្តំប៉ះកូនកំលោះគេទៀតហើយឃើញអត់?»

សន្យាពោលចច្រែចតដាក់ត្រចៀកបុរសនេះវិញ៖

«បើមិនប្រឹងយោងអាត្មាក្រោកឱ្យរួចមកហូបបបរ ទុកនៅហ្នឹងឱ្យដាច់ពោះម្នាក់ឯងក្លាយជាខ្មោចគ្រេចក ងាកមិនរួច! »

នាងទាញមួយព្រឹបនាយក៏ប្រឹងមួយប្រឹបក្រោកមកបានទាំងអស់គ្នា។

អង្គុយដល់គ្រែកាលណា ប្រុសស្អាតរអ៊ូទាំងសៅហ្មង៖

«សម្តីមហាអាក្រក់លោកយាយ!»

មុខតូចច្រឡឹងរបស់នាង ក្រញូវមិនឆ្លើយតែនាងហុចបបរទាំងស្លាបព្រាមកភ្លាមរកតែអ្នករបួសដកដង្ហើមឱ្យស្រួលក៏សឹងគ្មាន។ ចានមិនទំនងស្លាបព្រារឹតតែមិនសម សម្រាប់បុរសអ្នកមានមហាសាលដែលបរិភោគកាលណាស្គាល់តែ ពពួកចានក្បាន Brand Italia កប់មេឃ ប៉ុន្តែទឹកមុខនាងមាំពេកគេបង្ខំហាមាត់។

បបរក្តៅៗមានរសជាតិឈ្ងុយសាយដោយធញ្ញជាតិខ្មែរផលពីធម្មជាតិសុទ្ធសាធក្លាយមកជាមានឱជារសអ្វីម្ល៉េះទេ សម្រាប់អ្នកជំងឺដ៏ខ្សត់ខ្សោយស្រេកឃ្លានក្នុងពេលនេះ។

ពីមួយស្លាបព្រាទៅមួយស្លាបព្រា គេហុតទឹកបបររាវៗក្តៅៗនោះមួយហើយមួយទៀតភ្លេចអស់រសជាតិបណ្តាអាហារលំដាប់កំពូលនានា ហើយទទួលអារម្មណ៍ថា ហាក់ដូចជាមានកម្លាំងវិញបន្តិចម្តងៗ។

សរសៃចក្ខុរបស់គេក៏បាញ់ ជះទៅរកស្រីតូច ជាសញ្ញាសម្គាត់សម្ដែងនូវសេចក្ដីដឹងគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

នាងជូតមាត់ឱ្យនាយពីលើពុកចង្កាដែលមុននេះ បានបម្រុងថាកោរសម្អាតតាមចរិតបុរសអភិជនដែលយកចិត្តទុកដាក់បំផុតរឿងសម្រស់និងថាមពល ប៉ុន្តែក្រោយមកបានទទួលសារអកុសលពី Roseឱ្យប្រញាប់ចាកចេញរហូតធ្លាក់ខ្លួនមកទើរលើទីជាយព្រៃមួយនេះ។

«ចាំហ្នឹងហើយ! ខ្ញុំទៅយកប្រដាប់ប្រដា យើងទៅរកថ្នាំ! »

ហួសចិត្ត។ នារីនេះតូចច្រឡឹង មានសម្ដីដូចមនុស្សចាស់ ហើយច្បាស់លាស់ការងារ ដូចអ្នកដែលមានជំនាញខាងគ្រប់គ្រង។ នាងនិយាយហើយធ្វើ ធ្វើហើយបន្តទៅមុខមិនរំលងពេលវេលាសូម្បីតែទុកពេលឱ្យអ្នករបួសបានសម្រាកចិត្តបន្តិចក៏គ្មាន។

គេនៅស្ងៀមទប់ក រវើ្មកសម្លឹងជុំវិញខ្ទមឈើប្រក់ស្បូវដោយយឺតៗ ព្រោះសរសៃនៅធ្វើទុក្ខជាអនេក។

«អា LorenZo! ឯងដែលធ្លាប់គិតអត់ថា មានថ្ងៃណាមួយ ព្រមមកប្រើពេលវេលា មួយរាត្រីក្នុងទីកន្លែងរបៀបនេះ?»

នាងវិលមកវិញជាមួយកន្ត្រកឈើមួយពីក្រោយខ្ទងដូចជនជាតិភាគតិច។ នាយឃើញដងកាំបិតលេចស្ញឹមចេញមកពីក្នុងនោះ។ គេគិតដល់រឿងផ្សេង ។

«តើយើងពិតជាមានសុវត្ថិភាពពិតមែនឬអ្វី? មនុស្សជុំវិញយើងសុទ្ធតែជាខ្លាលាក់ក្រចក ម៉េចយើងមកទុកចិត្តមនុស្សចម្លែកដែលទើបនឹងស្គាល់គ្នាបែបនេះបាន ? ហើយប្រាកដថានាងមិននាំយើងទៅប្រហារជីវិតនៅឯណា?»

នាងបែរខ្នងប្រមូលរបស់របរខ្លះញាប់ដៃ ញាប់ជើងនាយក៏ឆ្លៀតពេលសួរស្ទាបស្ទង់៖

«ប្រញាប់ប្រញាល់ម៉េះអ្ហា?»

«សរសៃបងឯងគ្រេចខ្លាំង! ទុកចោលមួយយប់ហើយ បើពន្យារទៀតហើមជាងហ្នឹងបងឯងក្ដៅវិញពិបាកមើលណាស់! »

«សម្ដីមើលតែពេទ្យ!»

គេរអ៊ូរង៉ូវធ្វើឱ្យសន្សាងាកមកវិញសម្លឹង ប្រុសស្អាតដោយភ្នែកគ្រលួងៗ ទាំងសងខាងភ្លឺដូចនិល ថ្មៃ។

«ប្រាប់ហើយថាធ្លាប់ព្យាបាលសត្វ! ព្យាបាលមិនដែលខុសទេ! »

«ហើយទុកអាមួយនេះជាសត្វដែរ?»

នាងអស់សំណើចសើចខឹកៗវែងអន្លាយធ្វើឱ្យនាយសម្លក់នាងហើយងាកចេញទាំងទោមនស្ស។

«បងសុំទូរសព្ទប្រើតិចមក!»

នាងឆ្លើយវិញធ្វើហឺះ

«មានទូរសព្ទពីណាមក? ម៉្ដុំៗនេះរាប់គីឡូ គ្មានសេវាទេ! ម៉េចក៏អ្នកភ្នំពេញម្នាក់ៗរស់អត់ទូរសព្ទអត់បានអ៊ីចឹង? »

ប្រុសស្អាតនៅស្ងៀមពិចារណា។

ម្ដងម្កាលមុខរបួសនិងសរសៃដែលគ្រេចធ្វើទុក្ខសឹងងងឹតមុខវិញម្ដងៗ។ អាណិកជនយល់ថាការពិចារណាត្អូញត្អែរច្រើន មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅតែពីការអត់ធ្មត់ ខំសំងំរកវិធីព្យាបាលសុខភាពឱ្យបានល្អដូចដើមវិញសិននោះទេ។

«តោះ!»

នាងអោនមកគ្រាហ៍នាយសាជាថ្មី។

បុរសប្រឹងក្រោកហើយឃើញថារាងកាយមិនមានបញ្ហាអ្វីជាដុំកំភួន ក្រៅតែពីរឿងគ្រេចកនិងការផ្សារឈឺស្នាមដាច់រលាត់ខ្លះតែប៉ុណ្ណោះ។

ពេលនេះគេអាចដើរបាន ដោយមិនចាំបាច់មានអ្នកគ្រាហ៍ គ្រាន់តែថាឱ្យតែនរៈភ្លេចខ្លួន ងាកម្ដងៗសរសៃដែលកំពុងគ្រេច ធ្វើទុក្ខឈឺពើតស្ទើរស្រែកបាន។

ទាំងពីរប្រាណចរយាត្រាចូលក្នុងព្រៃតាមលំនាំផ្លូវថ្មើរជើងតូចមួយទទឹងប្រមាណជាមួយម៉ែត្រ ហើយនាងស្គាល់ស្ទាត់ជំនាញមិនសមនឹងរូបរាងដែលតូចច្រមក់សខ្ចីដូចមនុស្សមិនដែលស្គាល់ពន្លឺថ្ងៃ។

ពន្លឺព្រះអាទិត្យបញ្ចេញរស្មីតែសីតុណ្ហភាពនៅតែស្រទន់ត្រជាក់។

កន្លែងដែលពួកគេបានដើរកាត់នៅតែស្រអាប់ងងឹតព្រោះម្លប់ឈើធំទេរមកប្រក់បាំង។ ដើរយូរបន្តិចហើយនៅតែមិនដឹងនាងចង់ធ្វើអ្វីឱ្យប្រាកដ បុរសអាណិកជនបង្ហើរសំឡេងសួរ៖

«ទៅឆ្ងាយអត់ហ្នឹង?»

គេសួរព្រោះម្ដងម្កាល កនិងស្មា រើសេចក្ដីឈឺចាប់ ហើយរោយជើងដៃ ព្រោះទើបនឹងរួចពីការឡើងកម្ដៅពេញមួយយប់។

«ជិតហ្នឹង! ដើរបួនដប់នាទីទៀតរកឃើញហើយ! »

នាងឆ្លើយ តាមសម្រួលតែចិត្តនាយកំពុងនឹកសង្ស័យថាតើនាងពិតជា កំពុងស្វែងរករុក្ខជាតិមកដោះស្រាយការគ្រេចថ្លោះនេះ មែនឬអ្វីផ្សេង? បើពឹងលើសម្ដីនាង ស្រីតូចនេះទំនងចេះចាំស្គាល់ច្បាស់បណ្ដាឱសថធម្មជាតិផងទាំងឡាយ ។

គេនឹកក្នុងចិត្តជាសម្ងាត់ថា ហោចណាស់ពេលនេះក៏ទុកថាល្អដែរ ដែលអាចនឹងគេចចេញពីពួកមនុស្សមិនល្អមិនស្គាល់មុខមាត់អស់ទាំងនោះមួយគ្រា។ ទីនេះកាន់តែឆ្ងាយកាន់តែអំណោយផលគ្មានអ្នកណាចាប់អារម្មណ៍មកលុកលុយរកដល់។

សំឡេងនាងដែលដើរចោលនាយនៅខាងមុខប្រមាណ៥ម៉ែត្រនិយាយមកឮៗ៖

«ខ្ញុំចង់មានពេលមកកន្លែងនេះយូរហើយតែគ្មានគ្នាមកជាមួយ! នៅមុខបន្តិចមានកន្លែងសក្ដិសិទ្ធិមួយ ខ្ញុំអាចឆ្លៀតពេលបន់ស្រន់ល្មម!»

«បន់ស្រន់?»

គេសួរមកល្វើយៗ។ សន្សាដើរផងងាកមើលឆ្វេងស្ដាំផងចិត្តនឹករលឹកទៅដល់សម្ដីបងធម៌ឈ្មោះឈុនរាជនោះផង។ នាងឆ្លើយទាំងញញឹម ៖

«ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ថ្ងៃណាមួយម្នាក់ឈ្មោះ Lorenzo នោះនឹងមកកាត់កន្លែងខ្ញុំ!»

ស្ងាត់ច្រៀបគ្មានសំឡេងតប នាងនិយាយបន្តដោយរីករាយ៖

«គេជាអ្នកមាន ហើយជាតារាសប្បុរស! គេនោះប្រាកដជាមកជួយកសាងអណ្ដូងទឹកឱ្យអ្នកស្រុកព្រៃខាងជើងហើយជួយសង់សាលាឱ្យផ្ទះអនាគត!»

នៅតែមិនព្រមឆ្លើយនាងកើតចិត្តឆ្ងល់។

ស្រីតូច បែរក្រោយហើយឃើញអ្នករបួសនៅទ្រឹងហើយឈប់ដើរមកតាម។ គេនៅឃ្លាតឆ្ងាយយ៉ាងនេះ នាងគិតថាគេដើរហត់កើតខ្ជិល តែមិនដឹងឡើយថាគេស្លុតដែលឮនាងនិយាយចំឈ្មោះខ្លួនឯង។

«បងឯងមិនប្រឹងដើរឱ្យរហ័សបន្តិចមក! តែភ្លៀងហ្នឹងពិបាករកកន្លែងជ្រកអត់បាន!»

«មិញនេះ ខ្លួនឯងនិយាយថាម៉េច? ខ្លួនឯងហៅឈ្មោះពីណាគេ?»

នាងរកនឹក ព្រោះបើនិយាយហើយក៏ចោលទៅបាត់ហើយមិនបានចងចាំច្រើនទេ ពេលគេសួរមកវិញហាក់មាំទាំនាងក៏រឹតតែឆ្ងល់។

«ខ្ញុំនិយាយអីគេ?»

«អ្នកណា? មិញខ្លួនឯងបន់ស្រន់ចង់ជួបអ្នកណា?»

សន្យាសម្លក់គេថ្មៃ ទាំងឆ្លៀតលួចគិតស្ងាត់ៗ «ស្អីគេទើបនឹងស្គាល់គ្នាមកចេះប្រចណ្ឌ?»។ ប្រុសស្អាតមិនដឹងឡើយថានៅសុខៗមកជួបគ្រោះធំ ឥឡូវតាមពីក្រោយស្រីម្នាក់មានលាក់កាំបិតចូលក្នុងព្រៃជ្រៅទៀត នាងមកនិយាយឈ្មោះខ្លួនកណ្តាលផ្លូវមិនឱ្យLorenzoប្រហោងពោះ។

«Lorenzoហ្នឹងអ្វី ? ឈ្មោះចម្លែករបស់គេហ្នឹងអ្វីធ្វើឱ្យបងឯងឆ្ងល់?»

គេមិនព្រមដើរមកថែមសោះគិតពីតាមដានទឹកមុខនាងភ្លឺះៗ។

នារីនេះមើលពីឆ្វេងពីស្តាំមើលឬកពានាងចុះឡើងមើលយ៉ាងណាក៏មិនទំនងដឹងសមាសភាពរបស់ខ្លួនដែរ តែហេតុអ្វីនាងហៅឈ្មោះខ្លួនច្បាស់ ហើយបន់ស្រន់ជួបខ្លួនដោយសារអី ? អ្នកណាម្នាក់ប្រើនាងឱ្យមានបំណងអាក្រក់អ្វីម្យ៉ាងលើឈ្មោះនេះគ្រាន់តែនាងមិនស្គាល់រូបរាង?

មានតែឈ្លេចសួរទើបជាមធ្យោបាយល្អ។

នៅខាងមុខ ស្រីស្អាតច្រត់ចង្កេះសៅហ្មងដែលឃើញបុរសនេះនៅដំអក់មិនព្រមដើរមកទៀត។ គេឃើញដូច្នេះឆ្លើយស្រែកសួរពីចម្ងាយភ្លាមៗ៖

«បានឈ្មោះនេះមកពីណា?»

នាងក្រញូវមិនព្រមឆ្លើយបុរសនេះដើរមួយៗទៅកៀកនាងហើយសួរទៀត៖

«ឮសួរអត់? ម្នាក់ដែលខ្លួនឯងចង់ជួបហ្នឹង ស្គាល់ឈ្មោះគេមកតាមរបៀបណា? ហើយជួបគេមានការអី?»

ស្រីតូចក្របួចមាត់រអ៊ូ៖

«ខ្ញុំស្មានបងឯងអ្នកនៅភ្នំពេញដឹងរឿងច្រើនជាងខ្ញុំ ដឹងអី បងឯងយ៉ាប់ជាខ្ញុំមួយយោជន៍!»

«ស្អីទៅមួយយោជន៍?»

«អ្ហួយ! ខ្មែរក៏មិនចេះ? រៀនបានថ្នាក់ទីប៉ុន្មាន?»

«យប់មិញ ខ្លួនឯងសរសើរថាបងមានក្លិនទឹកអប់ជាអ្នកភ្នំពេញ?»

គេតវ៉ាព្រោះហួសចិត្តដែលត្រូវស្រីច្រមក់មកនិយាយមើលស្រាល។

សន្យាជ្រួញចិញ្ចើមតបវិញមិនបង្អង់៖

«ទឹកអប់អាចលួចគេលាប! មានអីសម្គាល់ថាអស្ចារ្យទេ! ឥឡូវប្រាប់មក បងឯងមកពីណា? មានប្រភពមកពីកន្លែងណា? ម៉េចមកបង្ហាញមុខម៉ុំៗនេះ? អ្ហួយខ្ញុំនេះភ្លេចគិត ពាក្យចាស់គេថា មនុស្សខ្វាត់ភ្លាត់ មិនដឹងប្រវត្តិត្រូវប្រយ័ត្ន ដូចជាចង់ជ្រុលក្បាលក្រពើហើយខ្ញុំនៀក!»

ដល់វេនខាងប្រុសច្រត់ចង្កេះវិញម្ដង។

ដែលហួសចិត្តបំផុតគឺពាក្យទាំងប៉ុន្មានឃ្លាចុងក្រោយនេះ។ នាង និងគេ តើអ្នកណាខ្វាត់ភ្លាត់ ឱ្យប្រាកដទៅនៀក? អ្នកប្រុសគិតទាំងក្ដៅចិត្ត តែគេខ្ញុំទប់ហើយស៊ើបសួរបន្តទាំងសៅហ្មង៖

«សួរថា អាឈ្មោះLorenzoហ្នឹងអ្នកណាប្រាប់ខ្លួនឯង? ស្គាល់ឈ្មោះនេះពីណាមកក្មេងមាត់ដាច?!»

ខំព្យាបាលរបួសឱ្យមិនដេកពួនទម្រាំគេអាចបញ្ចុះកម្ដៅបាន ឥឡូវមកឈរច្រត់ចង្កេះដាក់ឈ្មោះថ្មីឱ្យខ្លួនតាមទំនើងចិត្តទៀត នាងក៏ស្រែកដាក់វិញ៖

«សង្សារខ្ញុំ! ម៉េច? អស់ចិត្តឬនៅ? »

សៀវភៅមានស្តុក តម្លៃ២៥០០០រៀល

ទំនាក់ទំនង ០១៥២១៣១១១